

фінансового стану й результатів діяльності суб'єкта господарювання. Упровадження в Україні міжнародних стандартів бухгалтерського обліку дає змогу отримати сприятливе економічне середовище насамперед для інвесторів, менеджерів, керівників компаній. Однак реформа бухгалтерського обліку не супроводжується адекватними змінами в інших сферах, зокрема у статистиці, оподаткуванні, системі права.

Серед суттєвих моментів, що не вирішені в обліковій діяльності України: 1) недостатньо значною є роль бухгалтерського обліку в управлінні підприємствами; 2) вітчизняний облік ще не досяг рівня інших країн; 3) недостатньо застосовується економічний аналіз у практичній роботі бухгалтерів; 4) підготовка українських бухгалтерів не завжди відповідає сучасним вимогам практики.

Тому, для вдосконалення регулювання бухгалтерського обліку необхідно ввести зміни та доповнення до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», та інші нормативні документи, які повинні передбачати:

- врахування інституціональної економічної теорії та континентальної (європейської) моделі побудови облікових систем при підготовці змін та доповнень до діючого законодавства в частині регулювання бухгалтерського обліку;

- посилення правового статусу національного регуляторного органу з питань бухгалтерського обліку, його можливостей та відповідальності;

- розширення суб'єктів методологічного впливу на бухгалтерську діяльність шляхом обов'язкової та законодавчо визначеної участі в регуляторних органах представників ключових галузевих міністерств та професійних бухгалтерських організацій;

- забезпечення відповідальності членів регуляторного органу за формування і дотримання методології бухгалтерського обліку у сферах їх впливу.

Разом з тим, статус українських бухгалтерських організацій потребує законодавчого посилення, адже всі вони входять до громадських рад при міністерствах і відомствах України, що засвідчує їх активну громадсько-професійну позицію.

В. С. Адамовська,

к.е.н., доцент,

Ю. К. Цибуля,

студентка 5-го курсу

кафедра обліку, оподаткування, публічного управління та адміністрування,

ДВНЗ «Криворізький національний університет»,

м. Кривий Ріг, Україна

ЗАСТОСУВАННЯ ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВОГО МЕТОДУ У БЮДЖЕТНОМУ ПРОЦЕСІ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЗОРОСТІ СИСТЕМИ АДМІНІСТРУВАННЯ

Застосування програмно-цільового методу в бюджетному плануванні на місцевому рівні сприяє становленню ефективного місцевого самоврядування, зміцнює його матеріально-фінансову, правову та організаційну самостійність.

Це дає можливість правильно розставити акценти у витрачаннях і без того обмежених бюджетних ресурсів та спрямувати їх на вирішення найважливіших (першочергових) проблем територіальної громади.

У даний час відповідно до чинних норм Бюджетного кодексу України в бюджетному процесі кожен місцевий бюджет самостійно приймає рішення про застосування програмно-цільового методу (далі – ПЦМ) при бюджетуванні. При цьому зауважимо: із 01.01.17 р. (якщо не буде внесено змін) ПЦМ має застосовуватись для усіх місцевих бюджетів.

Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі – метод управління бюджетними коштами для досягнення конкретних результатів за рахунок коштів бюджету із застосуванням оцінки ефективності використання бюджетних коштів на всіх стадіях бюджетного процесу [1].

У процесі складання проекту бюджету за програмами ставиться завдання підвищити відповідальність міністерств і забезпечити прозорість системи адміністрування. Тому видатки бюджету почали відображати за програмами, тобто відповідно до цілей, а не за розділами класифікації видатків бюджету чи за міністерствами. При програмно-цільовому методі формування бюджету процес моніторингу та контролю зосереджується на цілях програми, її завданнях і показниках виконання [2].

Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі вміщує такі основні елементи: визначення загальної мети програми (на середньостроковий період); завдань програми на короткостроковий період; напрямів діяльності, які забезпечують реалізацію програми.

Мета бюджетної програми – це загальне визначення результатів, яких має досягти установа внаслідок реалізації такої програми. Мета програми повинна узгоджуватись з головною метою діяльності установи [3].

Вдосконалення та розширення сфери застосування програмно-цільового методу бюджетного планування, зокрема у бюджетних установах, передбачає формування та включення до бюджетного процесу процедури оцінки ефективності бюджетних витрат. Адже зрозуміло, що розподіл бюджетних ресурсів повинен прямо залежати від досягнення конкретних результатів [4].

Оцінку ефективності бюджетних програм здійснюють на підставі аналізу результативних показників бюджетних програм, а також іншої інформації, що міститься у бюджетних запитах, кошторисах, паспортах бюджетних програм, звітах про виконання кошторисів, звітах про виконання паспортів бюджетних програм.

Для оцінки ефективності бюджетних програм можуть використовуватись офіційна державна статистична, фінансова та інша звітність, дані бухгалтерського, статистичного та внутрішньогосподарського (управлінського) обліку, інформація про результати контрольних заходів, проведених контрольно-ревізійним підрозділом розпорядника бюджетних коштів, тощо.

Таким чином, запровадження програмно-цільового методу до складання та виконання бюджету має такі переваги: активізація діяльності всіх учасників бюджетного процесу; контроль за відповідністю досягнутих результатів встановленим цілям; проведення оцінки діяльності учасників бюджетного процесу

щодо досягнення цілей і завдань, аналіз причин неефективності їх роботи; економія та підвищення віддачі бюджетних коштів за рахунок зростання ефективності роботи державного сектора; забезпечення прозорості бюджетного процесу, наявність чітко зрозумілих цілей, завдань, які вирішуються, підвищення контролю за результатами виконання бюджетних програм; чіткий розподіл відповідальності за реалізацію бюджетних програм між головним розпорядником коштів і безпосередніми виконавцями тощо.

Список використаних джерел:

1. Бюджетний кодекс України : Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI;
2. Ніколаєва О.М. Місцеві фінанси: навч. посібник / О.М. Ніколаєва, А.С.Маглаперідзе. - К.: Центр навчальної літератури, 2013. – 354с.;
3. Фролов, С.М. Бюджетний менеджмент прикордонних територій (теорія і практика): навч. посіб. / С.М. Фролов, І.Д. Скляр. – Суми: СумДУ, 2012. -340 с.;
4. Ткаченко Н.В. Прагматика і проблематика впровадження 200 програмно-цільового методу в бюджетний процес / Н.В. Ткаченко. –Фінансовий простір. –№ 3(11). – 2013. – С. 78-84.

К. О. Астаф'єва,
*к.е.н., старший викладач кафедри економіки, організації
та управління підприємствами,
Т. В. Жовтуха,
*студентка ЕП-13-1,
ДВНЗ «Криворізький національний університет»,
м. Кривий Ріг, Україна**

МЕХАНІЗМИ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Інтеграція України в європейський та світовий простір потребує інноваційних підходів до розроблення механізмів управління розвитком суб'єктів підприємництва з урахуванням їх впливу на довкілля. Тісний взаємозв'язок економічного й екологічного факторів розвитку підприємств обумовлює необхідність розробки ефективного механізму управління підприємством в умовах сталого розвитку.

В сучасних умовах діяльності підприємств щодо отримання максимальних економічних результатів та раціонального природокористування й охорони довкілля, виникають наступні проблеми: еколого-економічний механізм не набув необхідного розвитку, не має стимулів для зацікавлення суб'єктів господарювання у проведенні природоохоронних заходів та недостатньо оперативно й ефективно реагує на динаміку економічних і екологічних процесів.

Проблема розробки еколого-економічного механізму управління підприємством перебуває в центрі уваги вітчизняних та зарубіжних вчених: Г.Г.Соболева, В.О.Животенко, Ю.О. Ніколаєв, В.І. Нікітко, І. М.Білецька, Н.Н. Агапова, С.М. Бобильова, А.А. Богданова, І.В. Бестужева-Лади.

Механізм удосконалення екологічного розвитку підприємства – це сукупність методів та інструментів управління, за допомогою яких організуються,